

вайте още нищо! Ще го захранимъ най-напредъ съ месо отъ сойка“.

— Защо? — питаме я ние. „Сойката дума тя, знае езицитъ на всички животни. Когато захранятъ най-напредъ съ месо отъ нея, ще научи лесно много езици“.

— Ние послушахме баба ти. Поржчахме на дѣдо Генко Заяка и единъ день той донесе убита сойка.

Опекохме черното ѝ дробче, и ти го изяде. Много ти се услади, та ти дадохме и печено месце отъ нея.

— Дробчето ѝ ми се усладило, но и приказкитъ ѝ ми се усладиха тая сутринъ, отвърнахъ — азъ.

Само дано излѣзе вѣрно, каквото е казала баба.

Хр. Спасовски

ДО ИСТОРИЧЕСКИТЪ МѢСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

Разрушение на Дрѣновския манастиръ

Борбата между турцитъ и обсаденитъ възстанници въ манастира почнала решително.

Попъ Харитонъ разпореждалъ съ припаситъ. Пармаковъ командувалъ, а Бачо Киро насърдчавалъ възстанниците.

Боятъ кипѣлъ.

На третия день се случило голѣмо нещастие. Въ келията на егумена се пазѣлъ барутътъ. Отъ него имало прѣснатъ барутъ по пода. Когато попъ Харитонъ билъ въ тази стая, дошълъ единъ отъ възстанниците съ писмо до войводата. Въ ржката си държалъ запалена цигара. Когато той видѣлъ войводата, пуствналъ цигарата на пода, за да застане мирно като войникъ предъ своя началникъ. Разпилѣниятъ по пода барутъ се подпалилъ, а отъ него пламналъ голѣмиятъ купъ барутъ, избухналъ и дигналъ келията въ въздуха. Попъ Харитонъ падналъ на пода съ изгорѣни очи. Изгорѣлъ и влѣзлиятъ четникъ. Стаята пламнала. Другитъ възстанници отъ позицията се спуствали, та извадили обгорѣлия войвода. На чело на възстанниците застаналъ Пармаковъ.

Боятъ продължавалъ. Всички налитания на турцитъ да разбиятъ възстанниците оставали напраздни.

На 5 май турцитъ докарали отъ Търново единъ